BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. kovo 24 d.*

Byloje T-386/06

Pegler Ltd, įsteigta Donkasteryje (Jungtinė Karalystė), atstovaujama *QC* R. Thompson ir solisitoriaus A. Collinson,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą A. Nijenhuis ir V. Bottka, padedamų solisitorių S. Kinsella ir K. Daly,

atsakovę,

dėl prašymo iš dalies panaikinti 2006 m. rugsėjo 20 d. Komisijos sprendimą C (2006) 4180 dėl procedūros pagal [EB] 81 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį

* Proceso kalba: anglų.

(Byla Nr. COMP/F-1/38.121 – Jungtys) arba sumažinti šiuo sprendimu ieškovei skirtą baudą,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė E. Martins Ribeiro, teisėjai N. Wahl (pranešėjas) ir A. Dittrich,

posėdžio sekretorius J. Palacio González, vyriausiasis administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2010 m. sausio 28 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

1 2006 m. rugsėjo 20 d. Sprendimu C (2006) 4180 dėl procedūros pagal [EB] 81 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (Byla Nr. COMP/F-1/38.121 – Jungtys) (santrauka OL L 283, 2007, p. 63, toliau – ginčijamas sprendimas) Europos bendrijų Komisija

konstatavo, jog vykdydamos vieną, sudėtinį ir tęstinį Bendrijos konkurencijos normų pažeidimą atskirais laikotarpiais nuo 1988 m. gruodžio 31 d. iki 2004 m. balandžio 1 d., t. y. dalyvaudamos antikonkurenciniuose susitarimuose ir derindamos veiksmus vario jungčių ir vario lydinių jungčių rinkoje, apimančioje EEE teritoriją, kelios įmonės pažeidė EB 81 straipsnio 1 dalį ir Europos ekonominės erdvės (EEE) susitarimo 53 straipsnį. Pažeidimas apėmė kainų nustatymą, kainoraščių sudarymą, kainų sumažinimą ir nuolaidų taikymą, kainų didinimo mechanizmų įgyvendinimą, nacionalinių rinkų ir klientų pasidalijimą, keitimąsi kita komercine informacija bei dalyvavimą reguliariuose susitikimuose, taip pat kitokius kontaktus, palengvinančius pažeidimo darymą.

2 Ieškovė *Pegler Ltd* ir *Tomkins plc*, kuri vykstant faktinėms aplinkybėms buvo jos patronuojanti bendrovė, nurodytos tarp ginčijamo sprendimo adresatų.

3 1986 m. birželio 17 d.–2004 m. sausio 31 d. ieškovė buvo 100 % *Tomkins* priklausanti dukterinė bendrovė. 2004 m. vasario 1 d. ieškovė buvo parduota jos vadovams. 2005 m. rugpjūčio 26 d. *Pegler Holdings Ltd* ir ieškovė buvo parduotos *Aalberts Industrines NV*, t. y. kitai ginčijamo sprendimo adresatei.

4 2001 m. sausio 9 d. kita vario jungčių gamintoja *Mueller Industries Inc*. pranešė Komisijai apie kartelį jungčių sektoriuje, taip pat kitose susijusiose pramonės šakose vario vamzdžių rinkoje bei apie savo norą bendradarbiauti pagal Komisijos pranešimą dėl baudų neskyrimo ar sumažinimo kartelių atvejais (OL C 207, 1996, p. 4, toliau – 1996 m. pranešimas dėl bendradarbiavimo) (ginčijamo sprendimo 114 konstatuojamoji dalis).

5 Pradėjusi tyrimą dėl vario vamzdžių ir jungčių 2001 m. kovo 22 d. ir 23 d. Komisija, remdamasi 1962 m. vasario 6 d. Reglamento Nr. 17, Pirmojo reglamento, įgyvendinančio [EB 81] ir [82] straipsnius (OL L 13, p. 204; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 3), 14 straipsnio 3 dalimi, kelių įmonių patalpose atliko patikrinimus, apie kuriuos nebuvo iš anksto pranešta (ginčijamo sprendimo 119 konstatuojamoji dalis).

6 Atlikusi pirmuosius patikrinimus 2001 m. balandžio mėn. Komisija išskyrė savo tyrimą dėl vario vamzdžių į tris atskiras procedūras, būtent procedūrą byloje COMP/E-1/38.069 (Variniai vandentiekio vamzdžiai), procedūrą byloje COMP/F-1/38.121 (Jungtys) ir procedūrą byloje COMP/E-1/38.240 (Pramoniniai vamzdžiai) (ginčijamo sprendimo 120 konstatuojamoji dalis).

7 2001 m. balandžio 24 ir 25 d. Komisija atliko kitus netikėtus patikrinimus *Delta plc*, tarptautinės inžinerinės grupės pagrindinės bendrovės, kurios padaliniui „Inžinerija“ priklausė kelios jungčių gamintojos, patalpose. Šie patikrinimai buvo susiję tik su jungtimis (ginčijamo sprendimo 121 konstatuojamoji dalis).

8 Nuo 2002 m. vasario–kovo mėn. Komisija, vadovaudamasi Reglamento Nr. 17 11 straipsniu, vėliau 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [EB] 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 18 straipsniu, išsiuntė atitinkamoms šalims kelis prašymus pateikti informacijos (ginčijamo sprendimo 122 konstatuojamoji dalis).

9 2003 m. rugsėjo mėn. *IMI plc* pateikė prašymą leisti pasinaudoti 1996 m. pranešimu dėl bendradarbiavimo. Tokius prašymus taip pat pateikė grupė *Delta* (2004 m. kovo mėn.) ir *FRA.BO SpA* (2004 m. liepos mėn.). Paskutinį prašymą atleisti nuo baudos ar ją sumažinti 2005 m. gegužės mėn. pateikė *Advanced Fluid Connections plc* (ginčijamo sprendimo 115–118 konstatuojamosios dalys).

10 2005 m. rugsėjo 22 d. Komisija pradėjo pažeidimo tyrimo procedūrą byloje COMP/F-1/38.121 (Jungtys) ir priėmė pranešimą apie kaltinimus, kurį, be kita ko, išsiuntė ieškovei (ginčijamo sprendimo 123 ir 124 konstatuojamosios dalys).

11 2006 m. rugsėjo 20 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą.

12 Ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje Komisija konstatavo, kad 1988 m. gruodžio 31 d.–2001 m. kovo 22 d. ieškovė ir *Tomkins* pažeidė EB 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio nuostatas.

13 Už šį pažeidimą Komisija ginčijamo sprendimo 2 straipsnio h punkte skyrė ieškovei solidariai su *Tomkins* 5,25 mln. EUR baudą.

14 Apskaičiuodama kiekvienai įmonei skirtinos baudos dydį Komisija taikė metodą, įtvirtintą Baudų, skiriamų pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį ir [AP] sutarties 65 straipsnio 5 dalį, nustatymo metodo gairėse (OL C 9, 1998, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 171, toliau – 1998 m. gairės).

15 Nustatydama pradines baudas pagal pažeidimo sunkumą Komisija dėl pažeidimo pobūdžio ir geografinio masto kvalifikavo jį kaip labai sunkų (ginčijamo sprendimo 755 konstatuojamoji dalis).

16 Tuomet nusprendusi, kad tarp nagrinėjamų įmonių yra didelių skirtumų, Komisija jas vertino diferencijuodama ir šiuo tikslu rėmėsi jų svarba atitinkamoje rinkoje, kurią lemia užimamos rinkos dalys. Šiuo pagrindu ji suskirstė atitinkamas bendroves į šešias kategorijas (ginčijamo sprendimo 758 konstatuojamoji dalis).

17 Ieškovė ir jos patronuojanti bendrovė buvo priskirtos šeštai kategorijai, t. y. kategorijai, kuriai nustatyta 2 mln. EUR pradinė bauda (ginčijamo sprendimo 765 konstatuojamoji dalis).

18 Atsižvelgusi į *Tomkins* bendrą apyvartą, kuri 2005 m., t. y. iki ginčijamo sprendimo priėmimo buvusiais metais, buvo 4 635 mln. EUR, Komisija, siekdama atgrasyti, pritaikė 1,25 dauginimo koeficientą ir padidino ieškovei skirtos pradinės baudos dydį iki 2,5 mln. EUR (ginčijamo sprendimo 771–773 konstatuojamosios dalys).

19 Vėliau atsižvelgusi į ieškovės dalyvavimo darant pažeidimą trukmę (dvylika metų ir du mėnesiai) Komisija padidino baudą 110 %, t. y. po 5 % už pirmuosius dvejus metus ir po 10 % už likusius dešimt papildomų metų skaičiuojant nuo 1991 m. sausio 31 d. (ginčijamo sprendimo 775 konstatuojamoji dalis), ir skyrė galutinę 5,25 mln. EUR baudą.

20 Komisija ieškovės atžvilgiu nenustatė nei sunkinančių, nei lengvinančių aplinkybių.

Procesas ir šalių reikalavimai

21 2006 m. gruodžio 15 d. Pirmosios instancijos teismo (dabar – Bendrasis Teismas) kanceliarijai ieškovė pateikė šį ieškinį.

22 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu Teismas (aštuntoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

23 Per 2010 m. sausio 28 d. posėdį buvo išklausytos šalių žodinės pastabos ir jų atsakymai į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus.

24 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnį, 2 straipsnio h punktą ir 3 straipsnį,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, sumažinti jai skirtą baudą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

25 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

26 Grįsdama ieškinį ieškovė nurodo šešis pagrindus.

27 Pirmajame pagrinde ieškovė ginčija tai, jog atsakomybė už pažeidimą 1988 m. gruodžio 31 d.–1989 m. sausio 20 d. laikotarpiu gali būti jai priskirta remiantis vien tuo, kad 1989 m. sausio 20 d. ji gavo „Pegler Ltd“ pavadinimą. Iš tiesų iki 1989 m. sausio 20 d. Anglijos įmonių teisės požiūriu ji buvo „mieganti“ *Tomkins* grupės dukterinė bendrovė. Antrajame pagrinde ji ginčija atsakomybę už pažeidimą, kurį kaltinama padariusi nuo 1989 m. sausio 20 d. iki 1993 m. spalio 29 dienos. Per šį laikotarpį ji buvo „mieganti“ *FHT Holding Ltd* (toliau – FHT), kito *Tomkins* grupės subjekto, atstovė, neturėjusi nei turto, nei samdomų darbuotojų. Trečiasis pagrindas susijęs su tuo, jog Komisija aiškiai nenurodė ginčijamo sprendimo adresatų. Kaip ketvirtąjį pagrindą ieškovė nurodo kelis argumentus, kuriais siekiama įrodyti, jog solidari atsakomybė už EB 81 straipsnio pažeidimą buvusioms patronuojančiai bendrovei ir dukterinei bendrovei iš principo priskirta neteisėtai. Kaip penktąjį pagrindą ieškovė nurodo, jog bauda turėjo būti skirta tik jos buvusiai patronuojančiai bendrovei. Galiausiai šeštasis pagrindas susijęs su vienodo požiūrio principo pažeidimu nustatant baudos dydį.

28 Kadangi trečiasis ir penktasis pagrindai yra labai susiję, nes grindžiami beveik tapačiais argumentais, juos reikia nagrinėti kartu. Be to, reikia išanalizuoti trečiąjį ir penktąjį pagrindą, paskui ketvirtąjį.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su akivaizdžia klaida vertinant faktines aplinkybes ir teisės klaida priskiriant ieškovei atsakomybę už pažeidimą, padarytą 1988 m. gruodžio 31 d.–1989 m. sausio 20 d., vien todėl, kad 1989 m. sausio 20 d. ji gavo „Pegler“ pavadinimą.

Šalių argumentai

29 Pirmiausia ieškovė nurodo, kad per visą ginčijamame sprendime nurodytą pažeidimo laikotarpį „*Pegler* įmonės istoriją“ galima suskirstyti į tris atskirus etapus: laikotarpį iki 1989 m. sausio 20 d., laikotarpį nuo 1989 m. sausio 20 d. iki 1993 m. spalio 29 d. ir laikotarpį nuo 1993 m. spalio 29 dienos.

30 Konkrečiai tariant, ieškovė taip trumpai nurodo faktines aplinkybes:

— iki 1989 m. sausio 20 d. „įmonės *Pegler*“ paslaugomis naudojosi *Tomkins* grupės subjektas FHT, kuris ją valdė per savo atstovę, kitą grupės *Tomkins* juridinį subjektą pavadinimu *Pegler Ltd*. 1989 m. sausio 20 d. ieškovė, vadinama *The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd*, ir *Pegler Ltd* (toliau – *Old Pegler*) pakeitė savo pavadinimus. Todėl nuo šios datos *Pegler* pavadinimas buvo suteiktas ieškovei, o jos ankstesnis pavadinimas suteiktas *Old Pegler*. Ši bendrovė, kuri egzistavo ir po 1989 m. sausio 20 d., nors buvo „mieganti“ Anglijos teisės požiūriu, galiausiai išnyko 2000 m. gegužės 29 d.,

— 1989 m. sausio 20 d.–1993 m. spalio 29 d. „įmonės *Pegler*“ paslaugomis toliau naudojosi FHT, valdžiusi ją per ieškovę, kuri buvo jos be atlygio dirbanti atstovė,

— 1993 m. spalio 29 d. „įmonė *Pegler*“ buvo perduota ieškovei, kuri nuo šios dienos perėmė dalį FHT turto ir veiklos, susijusių su juodųjų metalų čiaupais, vožtuvais ir santechninėmis jungtimis, ir tapo atsakinga už „įmonę *Pegler*“.

31 Ieškovė nurodo, jog už pažeidimą iki 1989 m. sausio 20 d. gali būti atsakinga tik *Tomkins*, nes ji valdė ir kontroliavo 100 % FHT kapitalo.

32 Ji tvirtina, jog Komisija neatsižvelgė į aplinkybę, kad dviem bendrovėms pasikeičiant pavadinimais ir vienai iš jų tą pačią dieną perimant kitos atstovavimo sutartį, pagal „nustatytus teisės principus“ fizinis arba juridinis asmuo, vadovavęs nagrinėjamai įmonei pažeidimo metu, turi už jį atsakyti, net jei priimant pažeidimą konstatuojantį sprendimą už įmonės veiklą buvo atsakingas kitas asmuo.

33 Ieškovė taip pat nurodo, kad iki 1993 m. spalio 29 d. ji nebuvo įmonė, nes neturėjo nei turto, nei darbuotojų, todėl neturėjo jokių pagrindinių ekonominės autonomijos požymių, kuriuos privalo turėti įmonė, kaip tai suprantama pagal EB 81 straipsnį.

34 Visų pirma Komisija teigia, kad visame ginčijamame sprendime rėmėsi tuo, jog kelių *Tomkins* grupei priklausančių bendrovių, šiuo atveju ieškovės, *Old Pegler*, FHT ir *Tomkins*, veikla – tai vieno ūkio subjekto veikla, vykdoma darant pažeidimą.

35 Komisija pastebi, kad nepriskyrė ieškovei atsakomybės už pažeidimą nuo 1988 m. gruodžio 31 d. iki 1989 m. sausio 20 d. vien dėl to, kad 1989 m. sausio 20 d. ji įgijo *Pegler* pavadinimą.

36 Pirma, Komisija nurodo, kad nuo 1988 m. gruodžio 31 d., t. y. pažeidimo pradžios, iki 1989 m. sausio 20 d. funkcijų požiūriu ieškovė buvo susijusi su „įmone *Pegler*“.

37 Šiuo klausimu Komisija pažymi, jog egzistavo „funkcinis ir personalo tęstinumas“. Grįsdama šį teiginį ji nurodo, kad W. buvo *Old Pegler* direktorius nuo 1980 m. birželio 15 d. iki 1989 m. sausio 20 d., t. y. datos, kai buvo paskirtas ieškovės direktoriumi.

38 Be to, mažai tikėtina, kad 1989 m. sausio 20 d. ieškovė būtų perėmusi *Pegler* pavadinimą ir bent kažkiek nedalyvavusi įmonės veikloje per iki šios datos buvusias 20 dienų, t. y. nuo 1988 m. gruodžio 31 d., dienos, kai prasidėjo Komisijos konstatuotas pažeidimas. Komisijos nuomone, labai tikėtina, jog šiam perdavimui tuo pat metu reikėjo pačios ieškovės ir jos pasirengimo perimti pavadinimą „įmonė *Pegler*“, todėl yra funkcinis ryšis tarp ieškovės juridinio statuso ir pažeidimo.

39 Be to, pati ieškovė pripažino, kad sprendimą perduoti „įmonę *Pegler*“ „*Tomkins* grupės lygmeniu priėmė šios grupės vadovai, kurie taip pat vadovavo ieškovei“.

40 Antra, Komisija tvirtina, kad net jei ieškovė nedalyvavo darant pažeidimą nuo 1989 m. sausio 20 d., akivaizdu, kad ji perėmė pagrindinį tiesiogiai pažeidimą vykdžiusio subjekto turtą, valdymą ir komercinį pavadinimą, kuriuo buvo vykdomi neteisėti veiksmai, todėl remiantis teismo praktika ji „paveldėjo“ teisinę atsakomybę už pažeidimą.

41 Galiausiai Komisija pastebi, jog atsižvelgimas į 20 dienų laikotarpį, buvusį iki 1989 m. sausio 20 d., neturėjo jokios įtakos nustatant baudos dydį.

Bendrojo Teismo vertinimas

42 Iš ginčijamo sprendimo 682 ir 683 konstatuojamųjų dalių, skaitomų kartu su minėto sprendimo 647 ir 734 konstatuojamosiomis dalimis, matyti, jog ieškovė laikoma atsakinga už pažeidimą dėl to, kad 1988 m. gruodžio 31 d.– 2001 m. kovo 22 d. tiesiogiai dalyvavo jį vykdant.

43 Tačiau šiuo atžvilgiu pažymėtina, jog iš ieškovės per administracinę procedūrą bei nagrinėjant šį ieškinį pateiktų dokumentų matyti, kad 1988 m. gruodžio 31 d.–1989 m. sausio 20 d. Anglijos įmonių teisės požiūriu ieškovė buvo „mieganti“ bendrovė.

44 Iš tiesų nustatyta, kad iki 1989 m. sausio 20 d. ieškovė neturėjo nei turto, nei darbuotojų.

45 Nors ieškovė pripažįsta, kad perėmė pavadinimą, kuriuo rinkoje buvo vykdomi skundžiamame sprendime nurodyti neteisėti veiksmai, ir sutinka, kad nuo 1989 m. sausio 20 d. tapo be atlygio dirbanti FHT atstove, vis dėlto iki šios datos ji nevykdė ūkinės veiklos ir neturėjo darbuotojų, išskyrus pagal įstatus dirbantį direktorių, kaip to reikalaujama pagal Anglijos įmonių teisę.

46 Be to, pažymėtina, kad per nurodytą laikotarpį ieškovė buvo viena iš penkių FHT, kurios pačios 100 % kapitalo priklausė *Tomkins*, dukterinių bendrovių, komerciniu pavadinimu *Pegler* vykdanti veiklą, be kita ko, jungčių sektoriuje. Iš bylos medžiagos priedų, būtent Jungtinės Karalystės valdžios institucijoms pateiktos metinės atskaitomybės, kurios autentiškumo Komisija neginčija, matyti kad per minėtą laikotarpį Anglijos įmonių teisės požiūriu ieškovė buvo „mieganti" bendrovė, nevykdžiusi ūkinės veiklos ir neturėjusi jokios apyvartos.

47 Šiuo klausimu primintina, kad Bendrijos konkurencijos teisė taikoma įmonių veiklai (2004 m. sausio 7 d. Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, Rink. p. I-123, 59 punktas) ir kad sąvoka „įmonė" apima bet kurį ūkinę veiklą vykdantį subjektą, neatsižvelgiant į jo teisinį statusą ar finansavimo būdus (2005 m. birželio 28 d. sprendimų *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 112 punktas; 2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *Cassa di Risparmio di Firenze ir kt.*, C-222/04, Rink. p. I-289, 107 punktas bei 2006 m. liepos 11 d. Sprendimo *FENIN prieš Komisiją*, C-205/03 P, Rink. p. I-6295, 25 punktas).

48 Taip pat primintina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką ūkine veikla laikoma bet kokia veikla, kai konkrečioje rinkoje siūlomos prekės ar paslaugos (žr. 2000 m. rugsėjo 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Pavlov ir kt.*, C-180/98–C-184/98, Rink. p. I-6451, 75 punktą ir nurodytą teismo praktiką bei 2002 m. vasario 19 d. Sprendimo *Wouters ir kt.*, C-309/99, Rink. p. I-1577, 47 punktą).

49 Todėl turint omenyje, kad 1988 m. gruodžio 31 d.–1989 m. sausio 20 d. ieškovė buvo ūkinės veiklos nevykdantis juridinis subjektas, nes nesiūlė konkrečioje rinkoje už atlygį prekių ar paslaugų ir atitinkamai neprisiėmė su šios veiklos vykdymu susijusios rizikos, Komisija negalėjo padaryti išvados, kad ieškovė iki pavadinimo pakeitimo datos tiesiogiai dalyvavo vykdant pažeidimą (žr. ankstesniame punkte nurodytą teismo praktiką).

50 Šios išvados nepaneigia aplinkybė, jog per šį laikotarpį ieškovė priklausė *Tomkins* grupei.

51 Tas pats pasakytina apie tai, kad ankstesnis *Old Pegler* direktorius W. 1989 m. sausio 20 d. buvo paskirtas ieškovės direktoriumi, tačiau 1989 m. gegužės 26 d. atsistatydino iš pareigų.

52 Be to, pažymėtina, jog reikia atmesti Komisijos argumentą, kad iš kai kurių įrodymų aišku, jog apytiksliai per šį laikotarpį W. asmeniškai dalyvavo kartelyje. Šiuo klausimu Komisija daro nuorodą į ginčijamo sprendimo 74 ir 187 konstatuojamąsias dalis. Tačiau ginčijamo sprendimo 74 konstatuojamojoje dalyje pažymėta tik tai, kad 1989 m. W. buvo *Pegler* pirmininkas ir generalinis direktorius, o 187 konstatuojamojoje dalyje yra informacijos apie *Delta* atstovo bendravimą su W. po *British Plumbing Fittings Manufacturers Association* (BPFMA, Jungtinės Karalystės vamzdžių jungčių gamintojų asociacija) susitikimo 1989 m., t. y. po byloje aptariamo laikotarpio įvykusio susitikimo.

53 Paskui Komisijos teiginys, kad per 20 dienų laikotarpį iki pavadinimo pakeitimo ieškovė vykdė „tam tikrą veiklą“, neturi reikšmės. Aišku, keičiant komercinį pavadinimą

reikia laikytis teisinių ir sutartinių formalumų. Tačiau laikantis šių formalumų nebūtina vykdyti ūkinės, juo labiau antikonkurencinės, veiklos.

54 Galiausiai papildomas Komisijos argumentas, jog ieškovė bet kuriuo atveju yra „įmonės *Pegler*“ teisių perėmėja ekonominiu požiūriu, nepriimtinas.

55 Tiesa, pagal nusistovėjusią teismo praktiką, jei vienas subjektas perduoda kitam tos pačios grupės subjektui savo neteisėtą veiklą, perėmėjas gali būti patrauktas atsakomybėn už pažeidimą, net jei pirmasis subjektas teisiškai vis dar egzistuoja (2007 m. gruodžio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *ETI ir kt.*, C-280/06, Rink. p. I-10893, 48 punktas; 2006 m. rugsėjo 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Jungbunzlauer prieš Komisiją*, T-43/02, Rink. p. II-3435, 132 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 47 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją* 358 punktą).

56 Tačiau reikia konstatuoti, kad Komisija nei pranešime apie kaltinimus, nei ginčijamame sprendime netvirtino, jog laiko ieškovę atsakinga už pažeidimą, nes ši perėmė savo patronuojančios bendrovės tarpininkės FHT arba kitos susijusios bendrovės *Old Pegler* ūkinę veiklą.

57 Atvirkščiai, ginčijamo sprendimo 718 konstatuojamojoje dalyje Komisija apibūdino ieškovę kaip tiesioginę dalyvę, kuri nuo 1988 m. gruodžio 31 d. palaikydavo antikonkurencinius santykius su savo konkurentėmis.

58 Be to, atsakydama į Komisijos pateiktus klausimus ieškovė per administracinę procedūrą pateikė informacijos apie *Tomkins* grupę ir vidaus restruktūrizaciją, kurios objektas ji buvo vykstant faktinėms aplinkybėms. Atsakydama į 2005 m. lapkričio 25 d. pranešimą apie kaltinimus ieškovė taip pat nurodė, kad Anglijos įmonių

teisės požiūriu iki 1993 m. ji buvo „mieganti“ įmonė, ir patvirtino šią informaciją per 2006 m. vasario 27 d. posėdį. Galiausiai šis teiginys buvo patvirtintas rimtais įrodymais, kaip antai kompetentingai valdžios institucijai pateiktomis ieškovės ir FHT atskaitomybėmis, kuriose buvo nurodyta, jog atitinkamais finansiniais metais ieškovė buvo „mieganti“ bendrovė, nes nevykdė ūkinės veiklos.

59 Šiomis aplinkybėmis pažymėtina, kad ginčijamame sprendime Komisija neatsakė į šiuos argumentus. Kaip pripažino vykstant posėdžiui, ji manė, jog ieškovė nuo pat pradžių tiesiogiai dalyvavo kartelyje.

60 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad pirmasis pagrindas pagrįstas.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su akivaizdžia klaida vertinant faktines aplinkybes ir teisės klaida priskiriant ieškovei atsakomybę už pažeidimą, padarytą 1989 m. sausio 20 d.–1993 m. spalio 29 dieną

Šalių argumentai

61 Ieškovė nurodo, jog 1989 m. sausio 20 d.–1993 m. spalio 29 d. ji neturėjo pagrindinių įmonės požymių, todėl negali būti laikoma atsakinga už per šį laikotarpį jos vardu

patronuojančios bendrovės padarytus pažeidimus. Anot jos, remiantis konkurencijos teisės normomis atsakinga už šį laikotarpį turi būti pripažinta FHT ir (arba) *Tomkins*.

62 Šiuo atžvilgiu ji primena, kad pradėjo „dalyvauti“ „įmonės *Pegler*“ veikloje nuo 1989 m. sausio 20 d., tačiau tik tiek, kad gavo savo dabartinį pavadinimą ir tapo slapta ir be atlygio dirbančia FHT atstove, neturinčia jokio turto ir darbuotojų.

63 Remdamasi 1975 m. gruodžio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Suiker Unie ir kt. prieš Komisiją* (40/73–48/73, 50/73, 54/73–56/73, 111/73, 113/73 ir 114/73, Rink. p. 1663, 475–483 punktai) ir 1995 m. spalio 24 d. Sprendimu *Volkswagen ir VAG Leasing* (C-266/93, Rink. p. I-3477, 19 punktas), taip pat Vertikaliųjų apribojimų gairėmis (OL C 291, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 390) ieškovė mano, kad Komisija arba nesuprato atstovavimo santykių, kurie ją siejo su FHT, pobūdžio, arba vengdama problemos ir tinkamai neatsižvelgusi į jai pateiktus įrodymus padarė klaidą.

64 Anot ieškovės, nors ji negalėjo pateikti atstovavimo sutarties kopijos, Komisija turėtų rimčiau atsižvelgti į dokumentus, kuriuos ji galėjo pateikti, kaip antai *Old Pegler* valdybos protokolą, patvirtinantį FHT įgaliojimų nutraukimą 1989 m. sausio 20 d., FHT atskaitomybę, iš kurios matyti, jog iki 1993 m. spalio 29 d. FHT priklausė „įmonės *Pegler*“ turtas ir ji buvo atsakinga už visas šios įmonės skolas, taip pat ieškovės atskaitomybę, parodančią, kad ji perėmė „įmonės *Pegler*“ turtą ir įsipareigojimus tik 1993 m. spalio 29 d. ir kad iki šios datos jos turimas turtas ir įsipareigojimai buvo nežymūs, kad ji nevykdė svarbių apskaitos operacijų, ir galiausiai 1995 m. vasario

16 d. dokumentą, kuriuo aiškiai įrodoma, jog FHT perdavė ieškovei „įmonę *Pegler*“ 1993 m. spalio 29 dieną.

65 Galiausiai ieškovė priduria, kad jos argumentai galioja ir *Old Pegler*, kaip FHT atstovės iki 1989 m. sausio 20 d., atžvilgiu, nes neturi reikšmės tai, jog *Old Pegler*, kurią 2000 m. gegužės 29 d. *Tomkins* panaikino, nebeegzistavo priimant ginčijamą sprendimą.

66 Komisija prašo šį pagrindą atmesti.

67 Komisijos nuomone, ieškovės argumentus, kad ji buvo „mieganti“ ir kartu „veikė kaip“ kitos susijusios bendrovės „atstovė“, galima paneigti išsamia analize. Ieškovė nepateikė jokio svarbaus kokį nors susitarimą dėl atstovavimo patvirtinančio dokumento, nors buvo paprašyta tai padaryti.

68 Ieškovės pateiktuose dokumentuose daroma bendra nuoroda į atstovavimo santykius, nepatikslinant susitarimų pobūdžio ir neįrodant jos nedalyvavimo darant pažeidimą iki 1993 m. spalio 29 dienos.

69 Komisija priduria, jog net jei ieškovė įrodytų atstovavimo sutarties egzistavimą, tai nesutrukdytų jai priimti jos atžvilgiu ginčijamą sprendimą.

70 Komisija taip pat remiasi oficialiu *Tomkins* atsakymu į prašymą pateikti informacijos, išsiųstą jai pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį. Šiame atsakyme, kuriuo paneigiami ieškovės argumentai, nurodoma, kad „nuo 1987 m. iki 2004 m. sausio 31 d. *Pegler Ltd* buvo *Tomkins* (buvusi *FH Tomkins plc*) visiškai priklausanti dukterinė bendrovė“, „valdoma kaip atskira įmonė, savarankiškai priimanti sprendimus techniniais, gamybos ir pardavimo / rinkodaros klausimais“.

71 Be to, darydama nuorodą į ginčijamo sprendimo 135, 145 ir 187 konstatuojamąsias dalis Komisija pabrėžia, kad kiti kartelio dalyviai suvokdavo, jog veikia kartu su ieškove ir kad nebuvo atsižvelgta į (visiškai vidinį) užduočių pasiskirstymą tarp ieškovės, *Old Pegler*, FHT arba bet kurio kito *Tomkins* grupei priklausančio subjekto.

72 Apibendrindama Komisija nurodo, jog akivaizdu, kad ieškovė atsakinga už pažeidimą 1989 m. sausio 20 d.–1993 m. spalio 29 d. laikotarpiu, nes, kaip ji jau paaiškino nagrinėjant pirmąjį pagrindą, ieškovė yra „įmonės *Pegler*“ teisių perėmėja ekonominiu požiūriu.

Bendrojo Teismo vertinimas

73 Dėl 1989 m. sausio 20 d.–1993 m. spalio 29 d. laikotarpio reikia pažymėti, jog iš prie ieškinio pridėtų dokumentų, kaip antai FHT ir ieškovės Jungtinės Karalystės valdžios institucijoms pateiktų atskaitomybės dokumentų, ant kurių yra išorės auditoriaus viza, matyti, kad per visus atitinkamo laikotarpio finansinius metus ieškovė neturėjo nei pelno, nei nuostolio. Išsamiose FHT atskaitomybės dokumentuose nuolat

nurodoma, jog ieškovė nevykdo ūkinės veiklos. Be to, iš ieškovės apskaitos matyti, kad per aptariamą laikotarpį ji neatliko nė vienos apskaitos operacijos.

74 Šiuo klausimu pažymėtina, kad pagal Anglijos įmonių teisę žodis „mieganti“ vartojamas kalbant apie bendrovę, kuri teisiniu požiūriu finansiniais metais neatliko nė vienos svarbios apskaitos operacijos. Svarbių apskaitos operacijų nebuvimas patvirtinamas įrašų bendrovės apskaitos registruose nebuvimu. Iš tikrųjų vienintelė apskaitos operacija, kurią galima atlikti nepraradus „miegančios“ bendrovės statuso, yra bendrovės įregistravimo ir metinės atskaitomybės kompetentingai valdžios institucijai, būtent *Companies House* (Įmonių registras), pateikimo sąnaudų fiksavimas. Kadangi visos sąlygos įvykdytos nepažeidžiant Anglijos įmonių teisės, neginčytina, kad ieškovė buvo „mieganti“ bendrovė ir todėl nevykdė veiklos rinkoje.

75 Be to, kaip per posėdį pripažino pati ieškovė, nėra jokių abejonių, jog 1989 m. sausio 20 d.–1993 m. spalio 29 d. veikla buvo vykdoma *Pegler* pavadinimu. Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, jog iš šio sprendimo 73 punkte nurodytų dokumentų taip pat matyti, kad FHT ir (arba) *Tomkins* per FHT samdomus darbuotojus prekiavo jungčių sektoriaus prekėmis komerciniu pavadinimu *Pegler* tiek iki ieškovės pavadinimo pakeitimo, tiek po jo. Taigi pažymėtina, jog remiantis tokiu samprotavimu negalima daryti išvados, kad ieškovė vykdė veiklą.

76 Dėl Komisijos nurodytų vadovybės susirinkimų (*Executive Meetings*) protokolų, kuriuos Komisija paminėjo siekdama paneigti ieškovės argumentą, kad ji nevykdė

komercinės veiklos, pabrėžtina, jog iš pirmo žvilgsnio šie protokolai rodo ieškovės komercinę veiklą.

77 Tačiau pastebėtina, jog, priešingai nei tvirtina Komisija, aplinkybė, kad protokoluose paminėtos *Tomkins Plc* ir *Pegler Ltd*, savaime neturi reikšmės šiuo klausimu. Ji tiesiog parodo, kad komercinė veikla buvo vykdoma komerciniu pavadinimu *Pegler*, tačiau nereiškia, kad ieškovė tiesiogiai vykdė šią veiklą.

78 Be to, aplinkybė, jog ieškovės vadovai, daugelis kurių taip pat vadovavo FHT, dalyvavo minėtuose susirinkimuose ir turėjo vykdyti tam tikras papildomas funkcijas, susijusias su kitų *Tomkins* grupės subjektų veikla, taip pat nereiškia, kad ieškovė per aptariamą laikotarpį tiesiogiai dalyvavo kartelyje, juo labiau kad minėti vadovai negaudavo iš ieškovės atlyginimo.

79 Galiausiai iš protokolų turinio negalima daryti išvados, kad ieškovė iš tiesų vykdė su jungtimis susijusią veiklą. Be to, pastebėtina, kad visi Komisijos nurodyti protokolai yra nepasirašyti. Bet kuriuo atveju pažymėtina, kad, kalbant apie ieškovės veiklos nevykdymą, šie protokolai turi turėti mažesnę reikšmę nei auditorių patvirtinti FHT ir ieškovės atskaitomybės dokumentai, pagal Anglijos teisę pateikti kompetentingoms institucijoms.

80 Dėl Komisijos ginčijamo sprendimo 135 ir 145 konstatuojamosiomis dalimis pagrįsto teiginio, pagal kurį kiti kartelio dalyviai suvokdavo, jog veikia kartu su ieškove, primintina, kad minėtoje 135 konstatuojamojoje dalyje pateikiamas *Delta* pareiškimas,

kuriame ji paaiškina kartelio mechanizmą, o minėtoje 145 konstatuojamojoje dalyje daroma nuoroda į IMI pareiškimą, kuriame ši nurodė, jog *Pegler* buvo viena iš kartelio Europos lygmeniu dalyvių. Priešingai nei teigia Komisija, iš to neišplaukia, kad minėtose konstatuojamosiose dalyse kalbama būtent apie ieškovę. Be to, nors neabejojama, kad FHT vykdė veiklą komerciniu pavadinimu *Pegler*, minėtose konstatuojamosiose dalyse nėra jokios užuominos apie tai, kad šiuos prisipažinimus padariusios įmonės žinojo apie *Tomkins* grupės vidaus struktūrą.

81 Dėl ginčijamo sprendimo 187 konstatuojamosios dalies, kurioje kalbama apie *Delta* atstovo bendravimą su W. po BPFMA susitikimo, pažymėtina, jog aplinkybės, kad W. sutiko su šio *Delta* atstovo pasiūlymu atsisakyti agresyvios *Pegler* strategijos, nepakanka tam, kad ieškovei būtų priskirta atsakomybė už pažeidimą. Visiškai neįrodyta, kad W. veikė kaip ieškovės atstovas, nes per atitinkamą laikotarpį jis nebuvo ieškovės samdomas darbuotojas, ir Komisija to neginčija.

82 Be to, nors ieškovė nesugebėjo pateikti atstovavimo sutarties kopijos, iš šio sprendimo 64 punkte nurodytų dokumentų aišku, kad ji atstovavo FHT iki 1993 m. spalio 29 d., t. y. dienos, kai perėmė „įmonės *Pegler*“ su jungtimis susijusį turtą ir įsipareigojimus, įskaitant samdomus darbuotojus. Tai, kad ieškovė negaudavo už atstovavimą atlyginimo, matyti iš šio sprendimo 73 punkte paminėtų įrodymų.

83 Bet kuriuo atveju reikia konstatuoti, kad sąvoka „dormant companies acting as agents“ („miegančios“ atstovaujančios bendrovės), kaip antai numatyta Anglijos 1985 m. Įmonių įstatymo 4 priedo 51 dalyje „Apskaitos registrų forma ir turinys“ bei Anglijos

1985 m. Įmonių įstatymo 8 priedo 58 A dalyje „Mažų įmonių apskaitos registrų forma ir turinys“, skiriasi nuo Bendrijos konkurencijos teisės sąvokų „atstovaujamasis“ ir „atstovas“.

84 Taigi konstatuotina, kad ieškovės ir jos patronuojančios bendrovės arba paskutinės patronuojančios bendrovės santykiai skiriasi nuo atstovaujamojo ir atstovo santykių pagal Bendrijos konkurencijos teisę. Iš tiesų remiantis šia teise atstovaujant būtina vykdyti ūkinę veiklą, o ieškovės atveju taip nėra. Todėl tiek ieškovės, tiek Komisijos rėmimasis teismų praktika, kalbant apie atstovaujamojo ir jo atstovo santykius, neturi reikšmės, nes šiuo atveju nagrinėjami santykiai grupės viduje.

85 Ginčijamame sprendime Komisija pripažino ieškovę tiesiogine dalyve. Iš minėto sprendimo 718 konstatuojamosios dalies taip pat matyti, kad Komisija nusprendė, jog nėra įrodymų, patvirtinančių, kad palaikydama pažeidimo laikotarpiu šiuos antikonkurencinius kontaktus ieškovė vykdė veiklą kitos įmonės pavadinimu.

86 Iš šios konstatuojamosios dalies taip pat matyti, kad Komisija neteisingai aiškina santykius *Tomkins* grupės viduje ir jos veiklą, ir todėl atsakingu už EB 81 straipsnio pažeidimą laiko teisės subjektą, kuris nevykdė ūkinės veiklos, tad nedalyvavo ir kartelyje.

87 Todėl dėl 1989 m. sausio 20 d.–1993 m. spalio 29 d. laikotarpio darytina išvada, kad Komisija nepagrįstai nusprendė, jog ieškovė yra atsakinga už neteisėtus veiksmus, kuriuos atliko kiti *Tomkins* grupės subjektai.

88 Be to, dėl Komisijos argumento, kad ieškovė, kaip teisių perėmėja ekonominiu požiūriu, yra atsakinga už pažeidimą iki 1993 m. spalio 29 d., pakanka nurodyti šio sprendimo 54–59 punktus.

89 Iš to, kas išdėstyta, aišku, kad šis pagrindas pagrįstas.

Dėl trečiojo ir penktojo pagrindų, susijusių atitinkamai su aiškumo nebuvimu ir klaida, nustatant ginčijamo sprendimo adresatus

Šalių argumentai

90 Trečiajame pagrinde ieškovė kaltina Komisiją, kad ši aiškiai nenustatė ginčijamo sprendimo adresatų.

91 Šiuo klausimu ieškovė teigia, kad nurodžiusi jai kartu su *Tomkins* sumokėti visą 5,25 mln. EUR baudą, nors jos yra du atskiri tai pačiai įmonei nebepriklausantys teisės subjektai, Komisija aiškiai neapibrėžė, kiek yra atsakingas kiekvienas iš šių subjektų. Anot ieškovės, šie du subjektai negali būti atsakingi ir jiems negali būti nurodyta sumokėti visą 5,25 mln. EUR baudą, nes tokiu atveju Komisija „gautų dvigubai didesnę

sumą, nei priklauso“. Ginčijamame sprendime Komisija aiškiai nenurodė subjekto, kuriam reikia priskirti atsakomybę už pažeidimą.

92 Be to, atsakomybės ieškovei priskyrimas vien dėl to, kad ji yra *Tomkins* dukterinė bendrovė, prieštarauja ginčijamame sprendime pateiktai analizei, pagal kurią *Tomkins* yra įmonė, kuriai reikia priskirti atsakomybę už pažeidimą, nes per pažeidimo laikotarpį ji kontroliavo 100 % jai priklausančio „įmonės *Pegler*“ kapitalo. Ieškovės nuomone, neteisinga laikyti ją atsakinga už pažeidimą, padarytą tuomet, kai kita dukterinė bendrovė buvo atsakinga už bendrovės, pripažintos pažeidėja, valdymą (1988 m. gruodžio 30 d.–1989 m. sausio 20 d. laikotarpis), arba tuomet, kai pagal Anglijos teisę ji buvo „mieganti“ bendrovė, neturinti nei darbuotojų, nei turto (1989 m. sausio 20 d.–1993 m. spalio 29 d. laikotarpis).

93 Kaip penktąjį pagrindą ieškovė nurodo, kad tik *Tomkins* turi būti pripažinta atsakinga už pažeidimą. Grįsdama šį teiginį ieškovė daro nuorodą į 1991 m. gruodžio 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Enichem Anic prieš Komisiją* (T-6/89, Rink. p. II-1623) ir 2002 m. vasario 28 d. Sprendimą *Stora Kopparbergs Bergslags prieš Komisiją* (T-354/94, Rink. p. II-843). Anot jos, iš šių sprendimų aišku, kad grupės patronuojanti bendrovė yra teisės subjektas, turintis atsakyti už pažeidimą. Iš teismo praktikos taip pat matyti, kad tik esant ypatingoms aplinkybėms Komisija turi teisę priskirti atsakomybę už pažeidimą ne nagrinėjamai įmonei, o kitam subjektui (minėto Sprendimo *Enichem Anic prieš Komisiją* 237 punktas).

94 Ieškovė taip pat nurodo, kad šiuo atveju pažeidimą padarė *Tomkins*. Per pažeidimo laikotarpį „įmonė Pegler“ priklausė įvairiems *Tomkins* grupės teisės subjektams. Ji pabrėžia, kad *Tomkins*, kaip paskutinė patronuojanti bendrovė, nustatė konkretų teisės subjektą, kontroliuosiantį įmonę šiuo laikotarpiu. Be to, ji mano, kad ją reikia

laikyti atskira, individualiai už konkurencijos taisyklių pažeidimą atsakinga įmone tik nuo momento, kai ji nustojo būti *Tomkins* grupės dalimi, t. y. kai pažeidimas buvo nutrauktas.

95 Komisija prašo atmesti šiuos du pagrindus.

Bendrojo Teismo vertinimas

96 Dėl pagrindo, susijusio su aiškumo nustatant ginčijamo sprendimo adresatus nebuvimu, konstatuotina, kad jie yra aiškiai paminėti ginčijamo sprendimo 4 straipsnyje.

97 Be to, pažymėtina, kad ginčijamo sprendimo 682 konstatuojamojoje dalyje Komisija apibrėžė ieškovę kaip teisės subjektą, kuris tiesiogiai dalyvavo darant pažeidimą, ir pripažino ją atsakinga už jį, o *Tomkins* buvo pripažinta atsakinga už neteisėtus ieškovės veiksmus tik kaip patronuojanti bendrovė (ginčijamo sprendimo 683 konstatuojamoji dalis).

98 Todėl reikia atmesti pagrindą dėl tariamai nesančio aiškumo nustatant ginčijamo sprendimo adresatus.

99 Be to, kalbant apie pagrindą, susijusį su klaida, padaryta nustatant ginčijamo sprendimo adresatus, negalima pritarti ieškovės argumentui, kad jos negalima pripažinti atsakinga už pažeidimą, nes ji nepriklauso *Tomkins* grupei, arba argumentui, kad tik *Tomkins* turi būti pripažinta atsakinga, kaip paskutinė pažeidimą padariusios įmonės patronuojanti ir jai vadovaujanti bendrovė.

100 Aplinkybė, jog neteisėtą veiklą vykdžiusi „įmonė“ nutraukus pažeidimą buvo suskaidyta, o šią įmonę sudarantys teisės subjektai buvo atskirti, neturi įtakos solidariai atsakomybei už padarytą pažeidimą.

101 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką įmonės gali būti laikomos solidariai atsakingos, net jei teisės subjektai, kurie darant pažeidimą sudarydavo įmonę, jau nebepriklauso tai pačiai grupei (šiuo klausimu žr. 2000 m. lapkričio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *KNP BT prieš Komisiją*, C-248/98 P, Rink. p. I-9641, 71 punktą).

102 Remiantis tuo darytina išvada, kad, priešingai negu tvirtina ieškovė, dviejų teisės subjektų *Pegler* ir *Tomkins*, kurie priklausė įmonei pažeidėjai, atskyrimas jau nutraukus EB 81 straipsnio pažeidimą, tačiau dar nepriėmus ginčijamo sprendimo, nepašalina ieškovės atsakomybės.

103 Be to, pagal nusistovėjusią teismo praktiką Komisija turi galimybė priskirti atsakomybę už neteisėtą elgesį patronuojančiai bendrovei, dukterinei bendrovei arba patronuojančiai bendrovei solidariai su jos dukterine bendrove (šiuo klausimu žr. 2006 m. gruodžio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Raiffeisen Zentralbank*

Österreich ir kt. prieš Komisiją, T-259/02–T-264/02 ir T-271/02, Rink. p. II-5169, 331 punktą ir nurodytą teismų praktiką). Reikia pastebėti, kad ieškovė neginčija šios galimybės.

104 Iš to darytina išvada, jog ieškovė negali remdamasi šio sprendimo 93 punkte minėtu Sprendimu *Stora Kopparbergs Bergslags prieš Komisiją* teigti, kad vienintelis juridinis asmuo, kurį galima laikyti atsakingu už pažeidimą, yra *Tomkins*, nes valdė pažeidimą padariusią įmonę.

105 Todėl teiginys, kad įgyvendindama savo diskreciją ir priskyrusi atsakomybę už ginčijame sprendime nurodytus neteisėtus veiksmus ieškovei Komisija padarė akivaizdžią faktų ir teisės vertinimo klaidą, nes ieškovė nebėra už pažeidimą atsakingai įmonei priklausantis juridinis asmuo, yra nepagrįstas.

106 Galiausiai dėl argumento, kad ieškovė ir *Tomkins* negali būti kartu pripažintos atsakingos už pažeidimą, nes tokiu atveju Komisija „gautų dvigubai didesnę sumą, nei priklauso“, pakanka pažymėti, jog jis grindžiamas klaidingu bendros ir solidarios dviejų įmonių atsakomybės sąvokos, pagal kurią vienai iš jų sumokėjus visą baudą kita atleidžiama nuo pareigos mokėti minėtą sumą, supratimu.

107 Iš to, kas išdėstyta matyti, kad trečiąjį ir penktąjį pagrindus reikia atmesti kaip nepagrįstus.

Dėl ketvirtojo pagrindo, susijusio su realiais arba galimais vienodo požiūrio principo pažeidimais taikant Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnį, 1998 m. gaires ir 1996 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo

Šalių argumentai

108 Ieškovė nurodo, jog dėl Komisijos ginčijamame sprendime išreikšto požiūrio, kad jai solidariai su *Tomkins* reikia skirti baudą, nustatytą atsižvelgiant į tik su viena jų, būtent *Tomkins*, susijusias aplinkybės, nors jos yra dvi atskiros įmonės, ji atsiduria nepalankesnėje padėtyje, palyginti su *Tomkins*, ir taip pažeidžiamas vienodo požiūrio principas.

109 Siekdama įrodyti, kad savo požiūriu Komisija pažeidė vienodo požiūrio principą, ieškovė daro nuorodą į Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnį, kiek tai susiję su atsižvelgimu į pažeidimo trukmę, atgrasymą, sunkinančias ar lengvinančias aplinkybes, į 1998 m. gaires ir galiausiai į 1996 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo.

110 Dėl Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies ieškovė nurodo, jog nors maksimalus baudos dydis, kurį galima skirti jai ir *Tomkins*, nėra „materialusis veiksnys“ nustatant šiuo atveju skirtinos baudos dydį, dėl Komisijos požiūrio, pagal kurį apskaičiuojant baudas ji kartu su *Tomkins* grupe laikoma viena įmone, nors ir nebepriklauso šiai grupei, ji atsiduria „potencialiai nepalankesnėje padėtyje“.

111 Dėl Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalies ieškovė primena, kad pagal šį straipsnį nustatant baudos dydį atsižvelgiama į pažeidimo sunkumą ir trukmę. Norėdama pripažinti solidariai atsakingais teisės subjektus, kurie nebepriklauso tai pačiai įmonei, ji turėjo atskirti pradinį FHT dalyvavimą darant pažeidimą ir ne tokį sunkų ieškovės dalyvavimą tęsiant pažeidimą.

112 Dėl atsižvelgimo į pažeidimo trukmę taikant 1998 m. gaires ieškovė nurodo, jog vienintelis laikotarpis, kuriuo ji galėjo būti pagrįstai laikoma ūkio subjektu, galinčiu vykdyti veiklą kaip nepriklausoma įmonė, tai laikotarpis nuo 1993 m. spalio 29 dienos. Tačiau per šį laikotarpį ji buvo visiškai kontroliuojama *Tomkins*, kuri darė jai lemiamą įtaką, todėl pažeidimą reikėjo inkriminuoti *Tomkins*. Ieškovė primena, jog teismų ir Komisijos sprendimuose įtvirtintoje praktikoje aiškiai nustatyta, kad konstatuodama pažeidimą Komisija turi apsiriboti laikotarpiu, dėl kurio turi pažeidimo įrodymų. Anot ieškovės, remiantis tuo darytina išvada, kad visa „solidari" atsakomybė negali apimti ilgesnio negu septynerių su puse metų laikotarpio, t. y. 1993 m. spalio 29 d.–2001 m. kovo 22 d., o jos nubaudimas solidariai su *Tomkins* ta pačia bauda nepateisinamas, nes „iš esmės skyrėsi" jų galimos atsakomybės už pažeidimą trukmė.

113 Dėl pakankamai atgrasančio baudos dydžio nustatymo ieškovė mano, kad sunku numatyti tokį atvejį, kai Komisijos pasirinktas požiūris nepažeistų šio 1998 m. gairių aspekto, nes tai reikštų, jog buvusi dukterinė bendrovė ir buvusi patronuojanti bendrovė bus „iš esmės tapačioje" padėtyje. Šioje byloje siekiant atgrasyti pritaikytas baudos padidinimas buvo nustatytas remiantis atskiros įmonės, būtent *Tomkins*, dydžiu ir nebuvo susijęs su ekonomine arba finansine ieškovės padėtimi. Atsakydama į Komisijos atsiliepime į ieškinį nurodytus argumentus ieškovė atsikerta, kad ginčijamo sprendimo 771 konstatuojamojoje dalyje kalbama tik apie *Tomkins* dydį ir pajėgumus

ir visai nekalbama apie jos padėtį bei nepateikiama jokių jos, kaip buvusios *Tomkins* dukterinės bendrovės, padėtimi pagrįstų padidinimo siekiant atgrasyti pateisinimų.

114 Ieškovė praneša apie kitą su Komisijos požiūriu susijusį sunkumą, būtent, kad sunkinančios ar lengvinančios aplinkybės, į kurias reikia atsižvelgti nustatant baudos dydį, dažnai yra labai skirtingos, kai kalbama apie dvi nepriklausomas įmones, kaip antai *Tomkins* ir ją. Anot ieškovės, šiomis aplinkybėmis gali būti ne tik paties pažeidimo sukeltos problemos, bet taip pat veiksniai, kurie su laiku, įskaitant laikotarpį, po kurio ji nustojo būti *Tomkins* grupės dalimi, gali pasikeisti, kaip antai bendradarbiavimas su Komisija vykstant tyrimui, pažeidimo nutraukimas arba bet koks elgesys, kurį galima laikyti sunkinančia aplinkybe.

115 Iš tikrųjų, ieškovės nuomone, nagrinėjamiems subjektams taikomos sunkinančios ir lengvinančios aplinkybės „gali skirtis“, o Komisija į šiuos skirtumus neatsižvelgė. Šiuo klausimu, nors šis aspektas nelaikomas „materialiuoju veiksniu“, ieškovė šioje byloje, kiek tai susiję su baudos dydžiu, remiasi ginčijamo sprendimo 601 konstatuojamąja dalimi, kurioje Komisija nurodė, kad pagrindinės jungčių gamintojos, įskaitant ją, per visą pažeidimo laikotarpį nuolat, ilgai ir aktyviausiai, palyginti su kitais dalyviais, dalyvavo susitarimuose. Anot ieškovės, kadangi pagal Anglijos įmonių teisę pirmaisiais kartelio egzistavimo metais ji buvo „mieganti“ bendrovė, faktiškai jos vaidmuo apsiribodavo duotų nurodymų vykdymu. Kitą „galimą skirtumą“ nulemia tai, kad visa dėl kartelio gaunama finansine nauda naudojosi *Tomkins*, o ne ieškovė, turint omenyje tai, kaip *Tomkins* grupė elgėsi su pinigų likučiais.

116 Galiausiai dėl 1996 m. pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo ieškovė nurodo, kad dėl Komisijos požiūrio taip pat „gali kilti sunkumų“ ir šio pranešimo, susijusio su įmonių padėtimi vykstant tyrimui, o ne darant pažeidimą, atžvilgiu.

117 Komisija prašo atmesti šį pagrindą. Šiuo atžvilgiu ji pažymi, jog ieškovė neįrodė, kad taikant Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnį, 1998 gaires ar 1996 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo buvo kaip nors pažeistas vienodo požiūrio principas.

118 Dėl atgrasymo veiksnio Komisija, remdamasi ginčijamo sprendimo 766 ir 771 konstatuojamosiomis dalimis, teigia, kad nustatydama, kiek reikia padidinti baudą siekiant atgrasomojo poveikio, atsižvelgė į du veiksnius: į *Tomkins* grupės dydį bei į teisines ir ekonomines žinias ir infrastruktūras, kurios padeda didelėms įmonėms lengviau atpažinti pažeidimus savo veikloje. Komisija tvirtina, jog *Tomkins* atveju pagrindinis veiksnys, lėmęs sprendimą didinti siekiant atgrasyti, buvo būtent jos 4 635 mln. EUR apyvarta. Tačiau ieškovei pritaikytas padidinimas siekiant atgrasyti buvo grindžiamas jos teisinėmis ir ekonominėmis žiniomis ir infrastruktūromis, o tai reiškia, kad darant pažeidimą buvo atsižvelgta į *Tomkins* grupės dydį, struktūrą, apyvartą ir organizavimą. Gautas dauginimo koeficientas 1,25 buvo tapatus patronuojančiai bendrovei *Tomkins* pritaikytam koeficientui, nes teisines, ekonomines žinias ir infrastruktūras apimantis veiksnys susijęs su laikotarpiu iki ieškovės pardavimo kitai grupei.

Bendrojo Teismo vertinimas

119 Nagrinėjant šį pagrindą ieškovė kritikavo Komisijos požiūrį į baudos dydžio nustatymą tuo atveju, kai įmonė suskaidoma per laikotarpį tarp pažeidimo nutraukimo ir sprendimo, kuriuo skiriama bauda, priėmimo.

120 Pirma, dėl Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje nustatytos 10 % apyvartos ribos konstatuotina, kad, kaip pripažįsta pati ieškovė, šiuo atveju ji nebuvo viršyta. Todėl šiuo klausimu pateiktas ieškovės argumentas netinkamas. Be to, pastebėtina, jog tuo atveju, jei būtų pasiektas maksimalus tik ieškovei skiriamos baudos dydis, ji turėtų teisę į nagrinėjamos ribos taikymą jos atžvilgiu (2005 m. birželio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tokai Carbon ir kt. prieš Komisiją*, T-71/03, T-74/03, T-87/03 ir 91/03, neskelbto Rinkinyje, 390 punktas).

121 Antra, dėl ieškovės argumento, susijusio su atsižvelgimu į pažeidimo trukmę nustatant baudos dydį tiek pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalį, tiek pagal 1998 m. gaires, pažymėtina, kad ji nepateikė jokio konkretaus argumento, kuriuo remiantis būtų galima konstatuoti vienodo požiūrio principo pažeidimą. Kadangi ieškovė teigia, jog visa solidari ir bendra atsakomybė negali viršyti apytiksliai septynerių su puse metų laikotarpio, t. y. 1993 m. spalio 29 d.–2001 m. kovo 22 d., ir todėl negalima pateisinti jos nubaudimo solidariai su *Tomkins* ta pačia bauda, nes „iš esmės skiriasi“ jų dalyvavimo darant pažeidimą trukmė ir galima atsakomybė, pakanka paminėti pirmojo ir antrojo pagrindų nagrinėjimą, kuomet buvo nustatyta, jog ieškovė negali būti laikoma atsakinga už pažeidimą iki 1993 m. spalio 29 dienos.

122 Trečia, dėl kitų dėl solidarios ieškovės ir *Tomkins* atsakomybės pateiktų kaltinimų, būtent susijusių su sunkinančių ir lengvinančių aplinkybių vertinimu, taip pat kaltinimo dėl 1996 m. pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo tuo atveju, jei patronuojanti bendrovė ir dukterinė bendrovė nebepriklauso tai pačiai įmonei pagal EB 81 straipsnį, pažymėtina, kad šioje byloje jais keliami nesvarbūs hipotetinio pobūdžio klausimai. Iš tikrųjų pabrėžtina, kad ieškovės ir jos patronuojančios bendrovės atžvilgiu nebuvo pripažinta jokių sunkinančių ar lengvinančių aplinkybių. Be to, nei ieškovė, nei *Tomkins* nepateikė Komisijai prašymo taikyti 1996 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo.

123 Dėl ieškovės argumento dėl pakankamai atgrasančio baudos dydžio nustatymo visų pirma primintina, jog 1998 m. gairėse yra numatyta, kad, be pažeidimo pobūdžio, jo konkrečios įtakos rinkai ir šios rinkos geografinio dydžio, būtina atsižvelgti į faktinę ekonominę pažeidėjų galimybę padaryti pastebimos žalos kitiems ūkio subjektams ir visų pirma vartotojams bei nustatyti tokio dydžio baudą, kuri turėtų pakankamą atgrasantį poveikį (1998 m. gairių 1 punkto A skirsnio ketvirta pastraipa).

124 Taip pat reiktų atkreipti dėmesį į tai, kad didelės įmonės paprastai turi teisinių ir ekonominių žinių ir infrastruktūrų, kurios padeda joms lengviau atpažinti pažeidimus savo veikloje ir suvokti iš to kylančias konkurencijos teisėje nusakomas pasekmes (1998 m. gairių 1 punkto A skirsnio penkta pastraipa).

125 Kalbant apie pirmąjį veiksnį, pažymėtina, kad įmonės finansiniai ištekliai turi būti įvertinti skiriant baudą. Kalbant apie antrąjį veiksnį, pabrėžtina, kad apyvarta, kuria remdamasi Komisija nustato nagrinėjamų įmonių baudos dydį, turi atspindėti jų padėtį darant pažeidimą (šiuo klausimu žr. 2008 m. birželio 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Hoechst prieš Komisiją*, T-410/03, Rink. p. II-881, 379 ir

382 punktus). Nors šie du veiksniai glaudžiai susiję su įmonės dydžiu, tai yra du atskiri pagrindai didinti pradinę baudą.

126 Šiuo atveju pažymėtina, kad ginčijamo sprendimo 766 konstatuojamojoje dalyje Komisija trumpai užsimena apie savo teisę taikyti dauginimo koeficientą koreguojant pradinį baudos dydį ir siekiant užtikrinti pakankamai atgrasantį poveikį (pagal 1998 m. gairių 1 punkto A dalies ketvirtą pastraipą), taip pat atkreipti dėmesį į tai, kad didelės įmonės paprastai turi teisinių ir ekonominių žinių ir infrastruktūrų, kurios padeda joms lengviau atpažinti pažeidimus savo veikloje (pagal 1998 m. gairių 1 punkto A dalies penktą pastraipą). Be to, Komisija nurodė, jog siekė atsižvelgti į šiuos du veiksnius.

127 Dėl ūkio subjekto *Tomkins-Pegler* visų pirma reikia priminti, jog nustatydama ieškovei, kaip pažeidėjai, ir *Tomkins*, kaip už savo dukterinės bendrovės pažeidimą atsakingai patronuojančiai bendrovei, skirtiną baudą Komisija rėmėsi ieškovės užimama rinkos dalimi, nes jos dydis jungčių rinkoje yra svarbus kriterijus nustatant pradinį baudų dydį atitinkamoms įmonėms. Pagal tai ieškovė ir atitinkamai jos patronuojanti bendrovė buvo priskirtos šeštai kategorijai, kuriai nustatyta 2 mln. EUR pradinė bauda. Paskui, siekdama atgrasyti, Komisija pritaikė remiantis *Tomkins* apyvarta nustatytą 1,25 dauginimo koeficientą ir padidino nagrinėjamam ūkio subjektui skirtos pradinės baudos dydį.

128 Triplike Komisija paaiškino, jog siekdama pateisinti pradinės baudos padidinimą *Tomkins* atžvilgiu pritaikė 1998 m. gairių 1 punkto A dalies ketvirtą pastraipą, o ieškovei – 1998 m. gairių 1 punkto A dalies penktą pastraipą.

129 Neginčijama, kad Komisija turi teisę pasirinkti iš šių kriterijų vieną, kuris, jos nuomone, vertinant yra svarbiausias.

130 Tačiau, pirma, pastebėtina, jog iš ginčijamo sprendimo 771 konstatuojamosios dalies matyti, kad Komisija rėmėsi tik *Tomkins* 2005 m., t. y. iki ginčijamo sprendimo priėmimo buvusiais metais, pasiekta apyvarta ir manė, jog šia apyvarta pateisinamas pradinės baudos dydžio padidinimas siekiant atgrasyti.

131 Pažymėtina, jog ginčijamame sprendime Komisija neužsimena apie tai, kad būtų pritaikiusi ieškovės atžvilgiu teisinių ir ekonominių žinių ir infrastruktūrų kriterijų, taip pat nenurodo nagrinėjamos įmonės dydžio pažeidimo metu, kuris yra svarbus kriterijus pateisinant padidinimą pagal 1998 m. gairių 1 punkto A dalies penktą pastraipą. Kita vertus, ji negalėjo to padaryti šioje byloje, nes 1998 m. gairių 1 punkto A dalies ketvirtoje pastraipoje ir 1 punkto A dalies penktoje pastraipoje numatyti veiksniai buvo įvertinti dviem skirtingais momentais, būtent skiriant baudą ir pažeidimo metu.

132 Bet kuriuo atveju atrankinis šių veiksnių taikymas dviem tą patį ūkio subjektą sudarančioms bendrovėms, iš kurių vieną yra kitos patronuojanti bendrovė ir tik dėl šios priežasties laikoma atsakinga už pažeidimą, prieštarauja įmonės sąvokai pagal EB 81 straipsnį.

133 Tiesa, nustatydama pradinės baudos dydį Komisija gali atsižvelgti į iki sprendimo, kuriuo konstatuojamas minėtas pažeidimas, priėmimo ėjusių metų apyvartą (taikydama pirmąjį kriterijų) arba į darant pažeidimą buvusią apyvartą (taikydama antrąjį kriterijų). Tačiau Komisija negali remtis tam tikru kriterijumi taikydama jį tik vienam

iš dviejų kadaise vieną pažeidimą padariusį ūkio subjektą sudariusių subjektų. Todėl jei priimant sprendimą, kuriuo patronuojančiai bendrovei ir jos dukterinei bendrovei skiriama bauda už padarytą pažeidimą, jos nebėra vienas ūkio subjektas, kaip tai suprantama pagal EB 81 straipsnį, Komisija negali remtis buvusios patronuojančios bendrovės apyvarta iki minėto sprendimo priėmimo ėjusiais metais, siekdama nustatyti atgrasantį veiksnį, taikytiną dviem bendrovėms, kurios vykstant faktinėms aplinkybėms buvo viena įmonė, bet vėliau išardyta. Iš tikrųjų ši apyvarta neparodo faktinės ekonominės minėtos įmonės galimybės pažeidžiant padaryti pastebimos žalos kitiems ūkio subjektams.

134 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad šis pagrindas iš dalies pagrįstas, kiek tai susiję su kaltinimu dėl atgrasymo veiksnio.

Dėl šeštojo pagrindo, susijusio su skaičiavimo klaida ir vienodo požiūrio principo pažeidimu nustatant baudą

Šalių argumentai

135 Be to, ieškovė nurodo, pirma, kad nustatydama baudą (solidariai su *Tomkins* ar atskirai) Komisija pažeidė vienodo požiūrio principą, antra, kad bet kuriuo atveju nustatydama jai skirtinos baudos (solidariai su *Tomkins* ar atskirai) dydį Komisija padarė klaidą.

136 Dėl jau nurodytų priežasčių ieškovė mano, kad normalus tik jai skirtinos baudos dydis būtų 1 mln. EUR (pagrindinė bauda), netaikant padidinimo atgrasymo tikslais, ir 70 % padidinimas, atitinkantis jos dalyvavimo darant pažeidimą trukmę, kitaip tariant iš viso 1,7 mln. EUR.

137 Be to, ieškovė tvirtina, kad ginčijamame sprendime suklysta nustatant baudos dydį. Ji pažymi, kad ginčijamo sprendimo 777 konstatuojamojoje dalyje nustatyta 5,2 mln. EUR bauda, gauta padidinus ją siekiant atgrasomojo poveikio ir atsižvelgus į pažeidimo trukmę, tačiau skirta yra 5,25 mln. EUR bauda. Jokių argumentų, pateisinančių, kodėl buvo skirta 50 000 didesnė bauda, nepateikta.

138 Komisija prašo atmesti šį pagrindą.

Bendrojo Teismo vertinimas

139 Visų pirma dėl tariamos klaidos nustatant baudos dydį konstatuotina, kad ginčijamo sprendimo 777 konstatuojamojoje dalyje Komisija suapvalino pagrindinę baudą. Minėto sprendimo 877 konstatuojamojoje dalyje ir jo rezoliucinėje dalyje aiškiai nurodyta, jog *Tomkins* solidariai su ieškove skiriama 5,25 mln. EUR bauda.

140 Be to, ginčijamo sprendimo 765 konstatuojamojoje dalyje Komisija aiškiai nustatė 2 mln. EUR pradinę baudą, o minėto sprendimo 771 konstatuojamojoje dalyje aiškiai nustatė 1,25 dauginimo koeficientą, taikomą siekiant atgrasyti, dėl kurio pradinė bauda padidėjo iki 2,5 mln. EUR. Galiausiai ginčijamo sprendimo 775 konstatuojamojoje

dalyje Komisija aiškiai nurodė sumas, kurias reikia pridėti prie pagrindinės baudos, kad būtų atsižvelgta į ieškovės dalyvavimą darant pažeidimą, t. y. padidinti pagrindinę baudą po 5 % už 1989 m. ir 1990 m. (125 000 EUR) ir po 10 % už iki 2000 m. likusius dešimt metų (250 000 EUR). Remiantis tuo darytina išvada, kad ieškovė puikiai ir be papildomų paaiškinimų paskaičiavusi galėjo suprasti priežastis, dėl kurių yra nustatyta ginčijamo sprendimo 877 konstatuojamojoje dalyje ir 2 straipsnio h punkte nurodyta bauda.

141 Dėl argumento, kad normalus skirtinos baudos dydis turėtų būti 1,7 mln. EUR, pakanka nurodyti vėlesnius šio sprendimo punktus. Be to, atkreiptinas dėmesys, jog nėra jokio pagrindo mažinti 2 mln. EUR pradinę baudą. Šiuo klausimu primintina, kad ši suma yra nustatyta atsižvelgiant į pažeidimo sunkumą ir kad nevienodas požiūris nustatant pradinius baudų dydžius pateisinamas dideliu nagrinėjamų įmonių skirtumu.

Dėl galutinės baudos dydžio nustatymo

142 Taigi, kaip matyti iš šio sprendimo 46–60, 73–98 ir 123–134 punktų, reikia pakeisti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jis susijęs su 1,25 didinimo koeficientu, taikomu siekiant atgrasyti, ir 110 % didinimu už dalyvavimo darant pažeidimą trukmę.

143 Dėl likusios dalies pažymėtina, kad ginčijamame sprendime pateikti Komisijos samprotavimai bei šiuo atveju pritaikytas baudų nustatymo metodas nereikalauja, kad Bendrasis Teismas padarytų kitų pakeitimų.

144 Taigi galutinė bauda nustatoma taip: kadangi ieškovės padaryto pažeidimo trukmė yra septyneri metai ir penki mėnesiai (o ne dvylika metų ir du mėnesiai, kaip nustatyta ginčijamame sprendime), pradinė bauda (2 mln. EUR), netaikant padidinimo atgrasymo tikslais, turi būti padidinta 70 % (o ne 110 %), ir taip gaunamas 3,4 mln. EUR baudos dydis.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

145 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 3 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Bendrasis Teismas gali paskirstyti išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai iš jų padengti savo išlaidas. Šioje byloje reikia nuspręsti, kad kiekviena šalis padengia savo patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2006 m. rugsėjo 20 d. Komisijos sprendimo C (2006) 4180 dėl procedūros pagal [EB] 81 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (Byla Nr. COMP/F-1/38.121 – Jungtys) 1 straipsnį tiek, kiek jame konstatuojama, kad *Pegler Ltd* dalyvavo darant pažeidimą nuo 1988 m. gruodžio 31 d. iki 1993 m. spalio 29 dienos.**

2. Sprendimo C (2006) 4180 2 straipsnio h punkte *Pegler* solidariai skiriama 3,4 mln. EUR bauda.

3. Atmesti likusią ieškinio dalį.

4. Kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Paskelbta 2011 m. kovo 24 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.